

De bekende Dobermann-teef Dora voor IIm-Athen, eig. de heer H. G. Poesse te Vorden, welke op verschillende honden-tentoonstellingen in Duitschland en ons land 20 eerste, eere- en kampioenschapsprijzen won, vooral bekend is door haar 65 c.M., zeldzaam lange en smalle kop zonder onderhaar, en die thans moeder is van zeven welvarende pups, juist twee maanden oud.

m'r toch het de kerel je d'r tus-schen gehad.

— Z'n oor, d'r tusschen, wat meen je Kloosterbroer?

— Z'n oor, donders, zie je dat dan niet? Z'n oor, d'r zit 'n scheur in, 'n vieze scheur, net halverwege.

En meneer Kloosterbroer's vette handen plukten aan Dorotheus' geluid-klep, en hielden die gespleten voor de vonken schietende kijkers der overigen.

— Sakkerjenne! zoo was Tulp's eenig gerucht.

— Hoe komt dat? stotterden de vrienden Kriekvlengel en Duikjesbroek tegelijkertijd.

— Gevochten vroeger! Bepaald gevochten! Niet gezien bij de koop. . . . tja, tja, als je geen kenner bint! — zoo bracht de ontdekker de uitkomst.

De vrienden knikkebollen gewichtig. . . .

Andreas Tulp zuchtte zwaar, boende angstig het glimmend voorhoofd. Er was iets uit zijn leven weggenomen, iets, 'n schat, na Anita en Teuntje de meid z'n alles, z'n hond, z'n Gordon, z'n Dorotheus. Weg, weg, weg! 'n Beest met gescheurde oorlap, 'n verminkte, 'n invalide. . . . wat was de waarde? Daar had ie veertig pop voor neergelegd, 'n hond met stamboom, daar had ie naar gesnakt, weken en weken, 'n hond, 'n mooie, 'n pracht-exemplaar, waarmee ie prijzen kon halen, net als Geunders

de slager, op de tentoonstelling. Weg, weg, weg z'n hond, z'n schat, na Anita en Teuntje de meid z'n alles.

— En is ie nou nog wat waard? informeerde hij beklemd.

— Waard, waard. . . . — zei de ander — voor 'n vent, die d'r nie om maolt, jao. . . . maar op 'n tentoonstelling mot je d'r nie mee komme.

Andreas Tulp was 'n bezwijming van woede nabij. Van woede tegen dien vuilak van 'n deeg-trapper, van woede tegen zichzelf, tegen 't dek, Dorotheus' vacht, die 'm verblind had, al z'n aandacht tot zich had getrokken.

Zoo zat ie in de soos nog 'n wijle, slokte haastig z'n gerste, sprak niet, nakte wat, en dacht slechts aan vroeg weggaan.

Toen er 'n moment van stilte was, sloop ie op uit z'n leunstoel, bond knorrig het koordje om Dorotheus' hals, tikte kort aan z'n hoed, mopperde 'n „goeien avond saâm" en zeurde weg, den viervoeter achter zich aansleepend, die zenuw-achtig op z'n buik was gaan liggen van bijart-ballen-geklik.

De drie anderen ginnegapten. . . .

Meneer Kloosterbroer had iets van 'n zege in z'n blik.

Maar Tulp slofte als verdwaasd naar z'n Laren en Penaten, en droomde dien nacht van twee jonge honden, zijn Dorotheus en nog een, die keften en kijfden, en waarvan er een ten slotte weg liep met wreedelijk bloedend oor.

Zoo moest 't in zijn jeugd geweest zijn, in de jeugd van den Setter, zijn hoop en zijn alles,

Professional-Match op de Doornsche Golflinks.

Zondag 29 October hadden de drie Professionals, He, Hill en Burrows, respectievelijk van de Haagsche, de Kennemer, en de Doornsche Golflinks, een threeball match, die gewonnen werd door Burrows met 3 up and 2 to play. De winner was in „fine form", vooral wat zijn drives en approaches betreft. Hoewel He tegen de verwachting in geen overwinnaar was, trok zijn spel toch zeer de aandacht! vooral zijn getting out of bad lies. Hill schijnt in matches minder gelukkig te zijn, wat nu ook weer het geval was. Boven ziet men van links naar rechts Hill, He en Burrows, terwijl de onderste foto He voorstelt, bezig met putten.

Automobielen Lorraine-Diétrich